

va posud splněna a mohla tudíž souhlasnou vůlí stran býti zrušena, při čemž předpisy poplatkové zůstávají mimo úvahu. Zjištěná dohoda není novou smlouvou kupní, což vyplývá ze zjištění, že zpětní postoupení, jakožto následek zrušení smlouvy kupní, státi se mělo bez jakékoli náhrady a protože žalovaný kupní cenu v notářském spise stanovenou nezaplatil, není dohoda ta ani smlouvou darovací, tato dohoda o zrušení nesplněné smlouvy kupní není tudíž smlouvou, která by vyžadovala formy notářského spisu podle § 1 zákona ze dne 25. července 1871 č. 76 ř. z.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 10. října 1921 čj. Rv I 346/21-1. *JUDr. Edvard Strass.*

Příspěvek k zákonu ze dne 12. srpna 1921 č. 313 sb. z. a n. o obnově drobných zemědělských pachtů.

Božena B. měla od záduší sv. Šimona a Judy v O. pachtovaný pozemek čk. 948 do poźní 1921. Při dražbě 5. září 1921 odbyvané, vydražil pacht jiný pachtýř.

Podáním ze dne 25. X. 1921 domáhala se Božena B. prodloužení pachtu na další 3 léta. První soud žádosti té nevyhověl. Rekursní soud zamítnul rekurs do usnesení prvního soudu podaný.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu, změnil usnesení obou nižších soudů v ten rozum, že Boženě B. přísluší právo na obnovu pachtu na další tři pachtovní roky.

O d ů v o d ň ě n í:

Důsledky, jež rekursní soud odvozuje z toho, že do zákona ze dne 12. srpna 1921 č. 313 Sb. z. a n. nebylo pořato ustanovení § 14 opatření Stálého výboru ze dne 8. října 1920 č. 586 Sb. z. a n., podle něhož, byl-li pozemek již propachtován jinému pachtýři, obnovoval se pacht jen tehdy, jestliže by starému pachtýři nezbylo asi 5 ha vlastní a pachtované zemědělské půdy a ztráta pachtu ohrozila by jeho existenci, jsou mylné. Neplyne z toho, že propachtován-li pozemek před 6. zářím 1921 jakožto dnem, kdy zákon ze dne 12. srpna 1921 čís. 313 Sb. z. a n. byl vyhlášen a nabyl platnosti, někomu jinému, dosavadní pachtýř nemůže se vůbec domáhati obnovy pachtu podle zmíněného zákona, nýbrž pravý opak. Ustanovení § 14 dotčeného opatření Stálého výboru bylo na újmu starého pachtýře, a když bylo v pozdějším zákoně vypuštěno, odpadlo ono omezení práv starého pachtýře, a musí nyní nový pachtýř bezpodmínečně ustoupiti starému pachtýři, kterýž učinil do 30. září 1921 oznámení, že si pozemek nadále podrží v pachtu — jsou-li tu jen podmínky § 1 zákona.

To plyne nejen z doslovu § 1 zák. ze dne 12. srpna 1921 č. 313 Sb. z. a n., který přiznává právo na obnovu pachtu zcela všeobecně a bez jakéhokoliv omezení v š e m pachtýřům zemědělských pozemků, jichž pacht se končil v druhé polovici roku 1921, ale i z materiálii zákona, v nichž se zdůrazňuje, že jde o to, by půda nebyla odnímána posavadním pachtýřům, jichž pachtu docházejí, aneb jimž je vlastníci vypovídají, a konečně i ze srovnání s předpisem § 6. vlád. nař. ze dne 5. října 1921 č. 361 Sb. z. a n., vydaného na základě zákona ze dne 15. dubna 1920 č. 337 Sb. z. a n., podle něhož bylo-li učiněno oznámení p o 30. září 1921 ve lhůtě, nařízením prodloužené, a byl-li propachtovaný pozemek do dne, kdy toto nařízení nabylo účinnosti, propachtován jinému pachtýři, obnovuje se starý pacht jen t e h d y, když by ztráta pachtu ohrozila existenci starého pachtýře. Z toho dlužno usuzovati, že dotčené nařízení, přiznávající pachtýřům dobrodíní prodloužené lhůty k oznámení, činí tak jen za n o v é další podmínky, která pro nárok přihlášený v čas neplatí.

Z ustanovení § 5 obč. zák. nelze dovoditi opaku, neboť zásada, že zákon nepůsobí zpět a nedotýká se nabytých práv, platí jen tehdy, když zákon nestanoví nic jiného. Zákon ze dne 12. srpna 1921 č. 313 Sb. z. a n. zasahuje však vědomě a úmyslně do případných práv nových pachtýřů, stanově, jak již uvedeno, zcela všeobecně a bez jakéhokoliv omezení, že právo na obnovu pachtu přísluší všem pachtýřům zemědělských pozemků, jichž pacht končil se v druhé polovici roku 1921.

Důvod, pro který nižší soudy zamítly nárok stěžovatelky na obnovu pachtu, tedy před zákonem neobstojí.

Propachtovatel vznesl námitky proti obnově pachtu pouze a jedině z toho důvodu, že celková výměra zemědělských pozemků, nalézajících se v jeho vlastnictví, nečiní více než 15 ha (§ 2. lit a cit. zák.). Z toho důvodu však n e l z e v daném případě odporovati obnově pachtu, poněvadž jde o pozemky, které náleží kostelu čili záduší, tedy osobě právnické (§ 2, odst. 1 cit. zák.)

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. února
1922 č. j. R I 176/22-I. *Schln.*

Náhrady za výbavu, již si pořídil syn sám, nutno se domáhati řízením nesporným.

Zemský soud civilní v P. vyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva, zrušil dosavadní řízení a odmítl žalobu na zaplacení 10.000 Kč, z těchto důvodů :